

Nu bruger det ærede Medlem til Undskyldning, at naar denne Transaktion sker nu, kan det samtidig forbydes Tiendeyderne i 10 Aar at indbetale deres Restafløsningssummer kontant, og han syntes, det var et saa betydeligt Indgreb i Tiendeydernes Ret, at det begrundes hans Stilling til § 4. Det kan jeg ærlig talt aldeles ikke forstaa, og det falder just heller ikke sammen med den oprindelige Motivering, det ærede Medlem gav af sit Standpunkt. Den oprindelige Motivering var jo den, at Rigsdagen skulde ikke give sin Ret fra sig til at bevilge saadanne Laan. Se det, som der er Tale om her med disse 10 Aar, er kun det, at Tiendeyderen, naar han skylder en Restafløsningssum f. Eks. paa 500 Kr., ikke kan, hvis han har de 500 Kr. i Lommen, faa Lov til at betale dem kontant. Det er ganske sikkert. Men den hele Ulykke, der sker for ham, er, at han faar Lov til at afdrage det samme Beløb og forrente det med en Rente af 4 pCt. Det er en Ulykke, som de fleste ikke ville føle saa stærkt. Det er en Behagelighed for de allerfleste, at de ikke skulde betale kontant, men kunne afvikle det paa den i Forslaget omtalte Maade.

Det ærede Medlem sagde, at han kunde ikke frafalde sine Ændringer, for det, han vilde, var blot, at man sendte dem op til Landstinget, for at dette høje Ting kunde faa Lov til at se paa dem og sige sin Mening om dem. Det forekommer mig mærkeligt, at det ærede Medlem vil udtrykke sig saaledes. Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem har glemt, at han har en meget bekendt Meningsfælle oppe i Landstinget, som har forfægtet samme Standpunkt deroppe over for Landstingets Flertal ved Argumenter, der vare næsten lige saa gode som dem, det ærede Medlem for Assens i Dag brugte. Han har kæmpet derfor med en Kraft, som der er al mulig Anledning til at beundre, men han har ikke opnaaet noget som helst Resultat. Nu mener det ærede Medlem, at naar vi herfra sendte Ændringen op og sendte den op med den udtrykkelige Bemærkning, som det ærede Medlem jo selv gjorde, at paa det Spørgsmaal skulde Tiendeloven ikke strande, og at hvis Landstinget ikke gik med, ja saa vilde vi tage Loven alligevel, saa skulde dette kunne gøre et stort Indtryk paa Landstingets Flertal i dette Øjeblik.

Jeg kan ikke dele det ærede Medlems Mening. Jeg tror, at hvis noget saadant skulde gøres, saa maatte man sætte saa meget ind paa det, at man vir-

kelig satte haardt imod haardt og var villig til at lade noget springe paa det. Og hvis det ikke er andet end en Parade, der skal gøres, og hvis dette Standpunkt, der har været debateret i Landstinget, blot skal paradere for Landstinget endnu en Gang for til syvende og sidst at opgives, saa forekommer det mig ærlig talt kun at være en ganske unyttig Tidsspilde.

Landbrugsministeren (Ole Hansen):

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg) spurgte mig, om jeg havde undersøgt, hvor meget Gennemsnitskapitelstaksten var fra 1848 til 1872. Jeg skal dertil sige, at det har jeg undersøgt. Gennemsnitskapitelstaksten for disse 24 Aar var for Byg for Sjællands Stift 4 Rdlr. 5 M. 10¹⁷/₂₀ Sk. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er saa gammel, at han har lært at regne med Rigsdaler, Mark og Skilling, men jeg kan jo ogsaa omsætte det i gangbar Mønt, og det bliver saa 9 Kr. 89 Øre. Nu vil det ærede Medlem jo nok se, at naar Afløsningssummen nu beregnes efter 9 Kr. 17 Øre, saa gør denne Forskel af 72 Øre slet ikke saa lille en Forskel. Dertil kommer saa, hvad jeg før bemærkede, at der i den Dagsorden, som der sigtes til i 1872, ikke var Tale om, at Skatten paa Tienden skulde fradrages. Det gør omtrent halvanden Gang et Aars Tiende. Forskellen vil derfor ikke blive saa stor, som det ærede Medlem vil fremstille det. Dertil kommer yderligere, at et saadant Forslag jo kun kunde være at betragte som et Forhandlingsgrundlag, og det var ikke noget, som de daværende Venstremænd have kunnet betragte som noget aldeles givet, der kunde gennemføres. Det anser jeg dog for temmelig sikkert.

Det ærede Medlem vil gøre gældende, at det, det her drejer sig om, er Princippet, og det er slet ikke Kapitelstaksterne, der bør tages Hensyn til. Jeg kan, hvad dette Spørgsmaal angaar, fuldstændig slutte mig til de Udtalelser, der nu faldt fra den ærede Ordfører, for ellers kunde vi jo let komme ud over det ved at forandre det Antal Aar, der lægges til Grund for Kapitelstakstens Beregning. Hvis vi, ligesom den ærede Ordfører udtalte, tog de sidste 24 Aar med Udskydelse af de to højeste og de to laveste, vilde vi faa en større Kapitelstakst at regne efter end den, som Forslaget nu benytter, og vi vilde da naa samme Resultat, selv om vi kun multiplicerede med 23 Gange.

Jeg skal endnu tilføje, at jeg egentlig